

פֶּאָרְלִיך
דײַךְ נײַשט!

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

**היכל הקודש קרית ברסלב
ליבערטי**
Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק
Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

Visit Our Web Site:
www.BreslevCenter.com

צו הערן נאך הערליכע שיעורים פון מוהרא"ש זי"ע
ווי אויך שיעורים פונעם ראש ישיבה שליט"א,
און נאך אנדערע שיעורים, ביטע רופט:

**חיזוק פאר די
אידישע שטוב**
212-444-9169

**קול
ברסלב**
212-444-9191

חיזוק יומי
צו באקומען די חיזוק יומי
טעלעפאון מעסידיזשינג
347-630-2876
אימעיל
chizikyomi@gmail.com

בעזוהשי"ת

קונטרס

פארליר דין נישט

עס איז מחזק א מענטש זיך נישט צו פארלירן אפילו אין די שווערסטע מצבים, און ווייזט אים דער וועג ווי אזוי ארויסצוגיין פון זיין פלאנטער, ספעציעל ווער עס איז אין א שווערן געלט מצב.

***

דאס איז א וואונדערליכע שיעור,
געזאגט געווארן דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

ליל ששי מקץ (חנכה) תשע"ד

אריינצוברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער, ווי אויך עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

***

געבויעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי, דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדונינו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט, וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

פארליר
דײַך נישט

.א.

יא... דיר דארף טאקע דער באשעפער !

האסטו שוין געשפירט אמאל ביי זיך : איך בין גארנישט ווערד ! איך טויג אויף גארנישט ! אלץ בין איך א דורכפאל ! מסתמא איינמאל זיכער אויב נישט שטענדיג... יעדער מענטש פילט אמאל אזוי אין לעבן, אבער פון וואו קומט דאס ? מיינסטו אז עס איז טאקע אמת אז דו ביסט גארנישט ווערד ? הונדערט פראצענט אז נישט ! פארוואס ? ווייל יעדער איד איז זייער חשוב און טייער ביים באשעפער, יעדער איד איז ווי אן איינציג קינד ביים באשעפער, יעדער איד איז ווי דעם קעניגס א קינד, ווי די גמרא זאגט (שבת קיא ע"א) : כל ישראל בני מלכים הן - אלע אידן זענען קעניגליכע קינדער.

די קונסטליכע ארבעט פונעם סמ"ך-מ"ם

אויב אזוי פארוואס פיל איך מיך אייביג אזוי געפאלן און אומטויגלעך ? דאס איז א געלונגענע ארבעט פונעם סמ"ך-מ"ם... ! דער סמ"ך-מ"ם ארבעט ביטער און שווער אריינצוברענגען אין א איד א צובראכענקייט און א געפאלענקייט, ער זאל שפירן אז ער איז גארנישט ווערד, שטענדיג זאל ער טראכטן אז נאר יענער איז חשוב

און טייער, נאר יענעם גייט גוט, דאס גייט אויף אזוי ווייט אז עס דאכט זיך אים אז פאר א גוי גייט בעסער, דער גוי איז חשוב און ארויפגעקוקט, ביז ער טראכט אז עס וועט אים בעסער זיין אז ער לאזט חס ושלום אפ זיין אידישקייט און לעבט אן הפקר/דיג לעבן, אבער אפילו ווער עס איז קלוגער פון דעם אפצולאזן אידישקייט, ער וויל בלייבן א ערליכער איד, דאך דרייט זיך אים ארום אין קאפ פארשידענע געדאנקן אויף די אמת'ע ערליכע אידן פונעם דור, עס קוקט אים אויס אז די צדיקים זענען אראפגעקוקט, זיי האבן רדיפות וכו', ווידער פשוטע שטריקעס וואס ווייסן נישט גארנישט און קענען נישט גארנישט זיי זענען גרויס, זיי האבן כבוד, יעדער האלט פון זיי, קיינער קריגט נישט אויף זיי, דאס צוברעכט אים זייער שטארק און ברענגט אים אריין צומישטע געפילן איבער די אמת'ע ערליכע אידן, אבער אפילו אז איינער איז שוין יא שטארק ביי זיך נישט זיך צוטוהן מאכן פון די אויסערליכע בליק, ער זעהט יא ווער עס זענען די אמת'ע ערליכע אידן, און וואספארא גוט לעבן זיי האבן, פארדרייט אים דער סמ"ך-מ"ם ווייטער דעם קאפ: אבער דו אליינס ביסט שוין דערנאך, דו האסט א נידריגע נשמה, דו קומסט פון א פשוט'ע משפחה, דו ביסט גארנישט ווערד... די ארבעט פונעם סמ"ך-מ"ם איז שטענדיג צו פארטוישן דעם בן מלך מיטן בן שפחה (ספורי מעשיות מעשה יא), א מענטש פילט ביי זיך ווי ער איז נישט מער ווי א קינד פון א שפחה, דערפאר גייט אים נעבעך איבער אזויפיל צרות, ווייל אלע צרות וואס כלל ישראל ליידט במשך דעם לאנגן גלות, און אלע צרות וואס יעדע מענטש עקסטער ליידט, קומט נאר פון דעם וואס דער סמ"ך-מ"ם פארטוישט צווישן דעם אמת און דעם שקר, סיי אז מען זעהט נישט די חשיבות פון אידן, און צווישן אידן זעהט מען נישט די חשיבות פון די אמת'ע ערליכע אידן, און יעדער מענטש פאר זיך זעהט נישט זיין אייגענע חשיבות (עיני לקויטי הלכות, ברכת השחר, הלכה ג).

דער אייבערשטער פארלאזט נישט די ערליכע אידן

חנכה האבן די חשמונאים באזיגט די יונגים, די יונגים האבן געוועלטיגט אויף די אידן מיט א מוראדיגע שטארקייט, ביז עס האט אויסגעקוקט אז זיי זענען דער עיקר, אלעס ווענדט זיך חס ושלום ווי אזוי זיי באשליסן, זיי האבן אונטערדרוקט די אידן מיט אלע כוחות, און נישט געלאזט דערמאנען דעם אייבערשטענס נאמען (ראש השנה יח ע"ב), אזוי ווייט אז זיי האבן געהייסן אויפשרייבן אויף די הארן פונעם אַקס אז מען האט חלילה נישט קיין חלק אין באשעפער (בראשית רבה פרשה ב, אות ד), אזוי האבן זיי טונקל געמאכט די אויגן פון אידן (שם), דאך האט דער אייבערשטער געהאלפן מיט מוראדיגע ניסים חוץ לדורך הטבע, און ער האט איבערגעגעבן אלע יונגים אין די הענט פון די קליינע הייפעלע ערליכע אידן, צו ווייזן אז מיר זענען באמת די קעניגס קינדער, און באמת איז די גאנצע וועלט אונטער די ערליכע אידן.

די רשעים פארלייגן זיך אויף אויף די פיצעלעך

איך האב אמאל געהערט פון א אלטן איד רבי מענדל ראטענבערג זכרונו לברכה, וואס ער האט נאך געהערט אין אומאן פון אן אלטן איד א תלמיד פון הייליגן רבי נתן זכותו יגן עלינו, האט ער ערקלערט (אפשר האט ער דאס נאכגעזאגט פון רבי נתן זכותו יגן עלינו): פארוואס האבן די יונגים פונקט געהייסן אויפקריצן אויף די הערנער פון אן אַקס אז מען האט נישט קיין שייכות חס ושלום מיטן אייבערשטן? נאר אמאליגע צייטן פלעגט מען נוצן א שופר צו געבן טרינקן מילך פאר א קליין קינד, מען האט אריינגעגאסן פון די ברייטע זייט און פון די שמאלע זייט האט דאס קינד געטרונקען (עיני שבת דף לה ע"ב); דערפאר האבן זיי געוואלט אז אפילו גאר קליינע קינדער וואס זייגן נאך און טרינקן פון א באטל זאלן אויך צוקוקן ווערטער אקעגן די אמונה חס ושלום.

וואס זענען די פראקלאמען

נאך א שיינע דערהער האב איך געזעהן אין א ספר אז אמאל איז דער עיקר ארבעט געווען מיט א אַקס, מיטן אַקס האט מען געאַקערט, מיטן אַקס פֿלעגט מען פֿארן, דערפֿאר האָבן זיי אַרױפֿגעקריצט אױפֿן האָרן פֿונעם אַקס, אז עס זאל כאָפֿן יעדענס אױג און יעדער זאל זעהן קעגן די אַמונָה, אז חלילה "אין לָכֶם חֶלֶק בְּאַלְקֵי יִשְׂרָאֵל".

מען גייט אָנהײבן איבעראַל שרייבן פֿונעם אייבערשטן

אַבער ווען דער אייבערשטער האט געהאלפֿן מען האט באַזיגט די יִונִים האט מען מתקן געווען (ראש השנה שם), אז מען זאל שטענדיג דערמאנען דעם אייבערשטענס נאמען, אויף יעדע שטר זאל מען שרייבן בעזרת השם, בסיעתא דשמיא; פונקט פארקערט ווי זיי האבן געוואלט אז מען זאל נישט רעדן פון באשעפער כדי מען זאל פארגעסן פון באשעפער, וועט מען יעצט דוקא רעדן וואס מער פון באשעפער און שטענדיג דערמאנען דעם באשעפער, און אזוי ארום וועט מען אייביג געדענקן פונעם אייבערשטן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן מד): אַמונָה ווענדט זיך אין די מויל פון א מענטש, אז מען רעדט פון אַמונָה איז מען זוכה צו אַמונָה, ווי דער פֿסוק זאגט (תהלים פט, ב): "אודיע אַמונתך בפי" - מיט מיין מויל וועל איך מגלה זיין די אַמונָה; דוד המלך זאגט (שם קטז, ע): "האמנתי כי אדבר" - איך גלייב אינעם אייבערשטן ווייל איך רעדט פונעם אייבערשטן. אפילו אויב יעצט איז ער נאך ווייט פון וואס ער רעדט, אבער אויב לאזט ער נישט נאך און ער רעדט שטענדיג פון באשעפער וועט ער סוף כל סוף צוקומען צו דעם, ווייל פון וואס א מענטש רעדט דאס ציעט ער ארויף אויף זיך, און אז ער רעדט שטענדיג פונעם אייבערשטן ברענגט ער אראפ פכֿיכול דעם אייבערשטן דא אויף דער וועלט (עין בראשית רבה פרשה נט, אות ח).

אויב רעדסטו פון באשעפער טראכסטו פון באשעפער

ביי יוסף הצדיק געפונען מיר (בראשית לט, ג) אז זיין האר פוטיפר האט געזעהן אז דער אייבערשטער איז מיט אים. שטעלט זיך א פראגע ווי אזוי האט דער טמאנער גוי דער מצרי דאס געקענט זעהן? זאגט רש"י (מבראשית רבה פרשה פו, ה): "שם שמים שגור בפיו" - יוסף הצדיק האט שטענדיג גערעדט פונעם אייבערשטן; און אז מען רעדט פונעם אייבערשטן איז א סימן אז פון דעם טראכט מען און אז מען איז שטענדיג ביים אייבערשטן, ווייל פון וואס א מענטש טראכט דארט איז דער גאנצער מענטש, און פון דעם מוז ער רעדן (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן כא).

וויססטו האבן הצלחה? דערמאן דעם אייבערשטן!

אז א מענטש דערמאנט שטענדיג דעם אייבערשטן האט ער הצלחה אין וואס ער טוט, דער של"ה הקדוש טייטשט (ע"יין שער האותיות, אות אמת ואמונה) דעם פסוק (משלי יט, כא): "רבות מחשבות בלב איש" - א מענטש האט אסאך פלענער אין הארץ, אבער וואס איז די עצה עס זאל מצליח זיין? פירט דער פסוק אויס: "ועצת ה' היא תקום" - אז דו וועסט גיין מיטן אייבערשטענס עצה פון 'היא', וואס איז ראשי תיבות 'אם ירצה השם', דאן וועסטו האבן הצלחה. ווען א איד דערמאנט ביי יעדע זאך: אם ירצה השם, בעזרת השם, מיטן אייבערשטענס הילף, וועט ער האבן הצלחה, אבער אויב דערמאנט ער נישט דעם באשעפערס נאמען וועט ער ביי דעם נישט האבן קיין הצלחה, ווייל אן דעם אייבערשטן קען מען נישט האבן הצלחה אין לעבן.

דאנק דעם באשעפער וועסטו שפירן עולם הבא

וועגן דעם אין די חנכה טעג ווען מען געוואוינט זיך איין צו דאנקן און לויבן דעם אייבערשטן, און צו דערמאנען דעם אייבערשטן ביי

יעדע זאך אין לעבן, און אפילו ווען מען האט נאך צרות זאגט מען אויך: "דער אייבערשטער וועט זיכער העלפן, מען וועט בעזרת השם ארויסגיין פון די צרות"; און אזוי דערמאנט מען דעם אייבערשטן ביי יעדע איינציגסטע זאך, דורכדעם באקומט מען אן אנדער סארט לעבן, א לעבן פול מיט געשמאק, ביז מען שפירט די זיסקייט פון עולם הבא נאך אויף דער וועלט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב), ווייל אז מען ברענגט אריין דעם אייבערשטן ביי יעדע פֿרט אין לעבן האט מען זייער א בא'טעמ'טע לעבן (שיחות הר"ן סימנים לב, נג, קב), און וואס מער מען אנערקענט דעם באשעפער אלץ מער דאנקט מען דעם באשעפער, אזוי אויך וואס מער מען דאנקט דעם באשעפער אלץ מער אנערקענט מען דעם באשעפער, אזוי ווי חז"ל זאגן (ילקוט שמות פרק טו, רמז רנד): א מענטש וועט נישט זאגן קיין שירה נאר אז דער אייבערשטער האט אים געטוהן א גוט, און אז ער זאגט שירה איז דער אייבערשטער מוחל אלע עבירות און ער איז זוכה צו רוח הקודש (עיני דרושמי סוטה דף כד ע"ב), דאס הייסט ער באקומט אן אנדער סארט שכל, ער באקומט א הייליגע שכל (עיני לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא), ווייל א איד וואס האט אמונה אין באשעפער איז זיין גאנצע מוח אנדערש.

א איד אן דעם באשעפער האט נישט קיין לעבן

פארקערט אויך אן דעם באשעפער איז די לעבן זייער זייער ביטער, א איד אן דעם באשעפער קען נישט האבן קיין לעבן, מען פילט זיך אינגאנצן צוקלאפט און דערביטערט, דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רעד), אז די אפיקורסים הארעווען אגאנץ לעבן ארויסצונעמען פון זיך דעם באשעפער, כּדי צו זיין רואיג ווען זיי טוען אן עבירה, אבער עס גייט זיי נישט, ווייל די נשמה פון א איד איז א שטיק אמונה, און אפילו ווען ער שטעלט שוין אויף אגאנצע טעאריע אקעגן די אמונה געבט אים די נשמה פלוצלינג א שאקל:

אָפּשׂר איז דאָךּ דא אַ באַשעפּער. און זײַן גאַנצע געבײדע אַקעגן די אַמונה פּאַלט אײַן, און ער דאַרף אָנהײבן פון פּרײַש... און אַזוי גײט דאס נאַכאַמאַל און נאַכאַמאַל.

וואס ווילסטו פון די פּרומע?

פון דעם נעמט זיך טאקע די גרויסע האס וואס א פרייער האט ווען ער זעהט א פּרומען איד, מיט וואס באדערט דיר דער פּרומער? אז דו ווילסט נישט גיין ווי אים גיי נישט ווי אים, אבער וואס ווילסטו פון אים? נאר חז"ל זאגן (פסחים מט ע"ב): עמי הארצים האבן מער פיינט תלמידי חכמים ווי גוים האבן פיינט אידן; און וואס מיינט אן עם הארץ? איינער וואס זאגט נישט קיין קריאת שמע אינדערפרי און ביינאכט, איינער וואס געט נישט אריין זיינע קינדער אין תלמוד תורה, איינער וואס גייט נישט מיט ציצית, איינער וואס לייגט נישט קיין תפלין וכו' (עיין ברכות מז ע"ב). אז א גוי האט פיינט א איד ווייסט יעדער איינער (ספרי בהעלותך פיסקא יא), און די סיבה איז פשוט ווייל ער שפירט אז די איד איז מער פון אים, דערפאר קען ער נישט ליידין א איד.

א פרייער פילט זיך זייער געקלאפט דעריבער פארפירט ער

דאך זאגן חז"ל אז די עמי הארצים האבן נאך מער פיינט ערליכע אידן, ווייל ווען זיי זעהן פּרומע אידן קיצלט זיי דאס אונטער אז אזוי דארף עכט א איד אויסזעהן, און זיי שפירן זיך דעמאלטס ווי גארנישט, און וויבאלד קיינער וויל זיך נישט שפירן ווי גארנישט דערפאר נעמען זיי זיך בונטעווען און פארפירן אקעגן ערליכע אידן, ווייל אן אמונה איז די לעבן נישט קיין לעבן, דעריבער דארף מען שטענדיג נאר חזרין די אמונה.

אַמונה הייסט ווען מען פארשטייט נישט

און וואס הייסט אמונה? א זאך וואס מען פארשטייט נישט מיטן שכל, איינמאל מען פארשטייט מיטן שכל איז דאס שוין נישט קיין אמונה (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב), פארקערט די אלע וואס מוזן אלעס פארשטיין גייען אוועק פון אמונה, דערפאר קען זיין א מענטש זאל לערנען קבלה און דאך זיין א גרויסער נואף, ווי דער הייליגער רבי זאגט (חיי מוהר"ן סימן תקכו): קבלה איז בגימטריא נואף. ווידער זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נה, אות ו) אז א מענטש וואס האט א קליינעם מח און א שוואך הארץ און ער טוט נישט אסאך מצות און מעשים טובים, אויב הייבט ער אן צו לערנען רוחניות און קריכט אריין צו וועלן פארשטיין אלעס שאדט דאס אים זייער שטארק, און ער ווערט אינגאנצן פארקרומט מיט כפירות ואפיקורסות.

וואו קומסטו אן נאכן גאנצן קבלה שמועס?!

מענטשן גייען זייער פאר איינעם וואס רעדט פון העכערע זאכן, אדער ער רעדט די קבלה שפראך, דאס איז אבער סתם א שיינער שפיל און א גרויסער בלאף, פארוואס? ווייל וואס האסטו פון דעם? דו קענסט דאך אפילו נישט גאנצאגן איין ווארט... דאס וואלט נאך געווען א האלבע צרה, דער פראבלעם איז אבער אסאך מער, אז שטילערהייט ברענגט דיר דאס אריין אין מורא'דיגע כפירות רחמנא לצלן, ערשטענס, ווייל ווי מען רעדט נישט פון באשעפער ברענגט דאס שוין צו כפירות, עקסטער דעם איז לערנען קבלה ספעציעל איינגעשטעלט, דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו שרייבט (צעטל קטן בהנהגות האדם): פון צייט צו צייט זאל מען לערנען פאר זיך כתבי האר"י מיט גרויס פארקט, באימה וביראה ברתת ובזיע; אבער אז מען זאל רעדן דערפון ברבים איז מורא'דיג איינגעשטעלט, ווי דער הייליגער רבי זאגט (עין לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן יח): אז א מענטש

רעדט זאכן וואס איז העכער פון יענעמס שכל קען ער אים ברענגען צו די ערגסטע עבירות רחמנא לצלן.

אמונה פשוטה די שווערסטע נסיון אינעם היינטיגן דור

דער הייליגער רבי האט געוואלט אז מען זאל נאר רעדן פון אמונה, ער האט געזאגט בפירוש (שיחות הר"ן סימנים לה; רכ) אז פאר משיח וועט קומען וועט זיין די גרעסטע נסיון אין אמונה, די וועלט וועט נעבעך זיין פול מיט כפירות ואפיקורסות, און די שווערסטע זאך וועט זיין זיך צו קענען האלטן מיט די ריינע אמונה (עיין וואל משה מאמר ישוב ארץ ישראל סימן קנ), ליידער איז דאס מקוים געווארן הונדערט פראצענט, צו האבן פשוטע אמונה אין באשעפער איז היינט צוטאגס די שווערסטע זאך, מען קען זיך דאס איבערצייגן ווען מען זעהט ווי שווער עס קומט אן צו דאווענען, ליידער זענען מענטשן זייער מזלזל אין תפלה (עיין ברכות דף ר' ע"ב), נאכדערצו צו רעדן צום אייבערשטן אויף אידיש יעדע זאך, קוקט מען נאך אן זייער אינטערעסאנט, מען האט קשיות אויף דעם, באמת ווי אזוי קען מען קריגן אויף דעם? דער אייבערשטער איז דאך דא, און ער הערט צו יעדעס ווארט וואס מען רעדט צו אים! נאר וויבאלד די אמונה איז נאכנישט אינארדענונג שפעט מען נאך אפ פון רעדן צום באשעפער.

ברסלבער חסידים אין פוילן רעדן צום אייבערשטן בתמימות

עס האט מיר דערצייילט א איד רבי מרדכי יאגעלניק, אז פארן צווייטן וועלט קריג ווען עס האט אנגעהויבן אריינצוגיין דעם הייליגן רבינ'ס זאך אין פוילן, האבן די אלע וואס זענען מקורב געווארן, אנגענומען דעם רבינ'ס ווערטער מיטן גרעסטן מאס תמימות, מען איז געווען זייער שטארק אין התבודדות - צו רעדן צום אייבערשטן, [תמימות איז די גרעסטע גדלות, דאס הייסט אז מען ווארפט אינגאנצן אונזק

דעם אייגענעם שכל און מען רעדט אפן פון אמונה, אפן פונעם אייבערשטן, איך ווייס איין זאך אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט אויסערדעם ווייס איך גארנישט און עס אינטערעסירט מיר גארנישט, אבער וואס וועט זיין? ווי אזוי וועט מען זיך אן עצה געבן? דריי מיר נישט דעם קאפ, איך ווייס אז עס דא א באשעפער, און אז איך דארף עפעס וועל איך זיך מיט אים דורכרעדן, מער אינטערעסירט מיר נישט גארנישט...! אוודאי ווער עס האלט נישט דערביי קוקט דיר אן ווי א שוטה, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות אמת סימן ל): לפי הרחוק מאמת פן מחזיק את הסוד מרע לשוטה - ווי ווייט א מענטש איז פונעם אמת אזויפיל האלט ער דעם ערליכן איד פאר א שוטה. אבער דאס איז די שענסטע זאך אז א איד איז שטארק אין די אמונה, עס איז ביי אים זיכער און קלאר אן קיין דריידעלעך אז נאר דער אייבערשטער איז דא, און יעדע זאך וואס מען האט צו טוהן שמועסט מען זיך דורך מיטן אייבערשטן].

די התנגדות אין פוילן אקעגן ברסלבער חסידים

אבער צו די זעלבע צייט איז די התנגדות אקעגן ברסלב אויף געווארן זייער שטארק, ווייל איינער וואס איז פול מיט חכמות איז זייער שווער אנצונעמען תמימות, דעריבער ווען רבי מרדכי איז מקורב געווארן צום הייליגן רבי'ן, האט זיך זיין טאטע אויפגעגעסן און ער איז זייער ברוגז געווען, און וויבאלד ער איז געווען א חסיד פון א געוויסן גרויסן רבי'ן איז ער אריין צו אים, און זיך אויסגערעדט דאס הארץ, אז זיין זוהן איז פארקאפט געווארן ביי די ברסלבער... האט אים דער רבי געזאגט: ברענג אהער דיין זוהן, וועל איך כאפן מיט אים א שמועס, זעהן וואס מען קען טוהן. איז ער געגאנגען אין ישיבה זוכן זיין זוהן, ער איז אבער נישט דארט געווען, איז ער געגאנגען צום ברסלבין בית המדרש, אבער דארט איז אויף געווען ליידיג, פלוצלינג הערט ער שרייען פון ערגעץ: רבוננו של עולם - העלה

מיר...! [אין פוילן איז מען געווען אזוי שטארק אין רביניס זאך אז מען האט געמאכט ביים בית המדרש בודקעס כדי מען זאל זיך קענען מתבודד זיין דארט, פלעגן זיך בחורים אריינכאפן אינמיטן טאג ווען קיינער דרייט זיך נישט און זיך מתבודד זיין צום באשעפער].

געכאפט ביי די מעשה - ער רעדט צום באשעפער...

דער טאטע גייט נאך דעם קול און קומט אן צו די בודקע, ער געבט א מאך אויף די טיר און ער זעהט אז דאס איז טאקע זיין זוהן... נאך פאר וואס און ווען פראסקעט ער אים גוט אויף, דערנאך כאפט ער אים אן ביי די פיאות און שלעפט אים ביזן רביניס הויז, זאגענדיג אז דער רבי וויל מיט דיר רעדן. דער בחור ווייסט נאכנישט גענוי וואס איז דא געשען, ער האלט זיך אינמיטן מתבודד זיין מיטן באשעפער, און פלוצלינג פראסקעט אים זיין טאטע אויף און שלעפט אים ביי די פיאות אויף אלע גאסן ביזן רבי'ן... ווי נאר זיי קומען אן צו דעם גרויסן רבי'ן, זאגט דער טאטע פארן רבי'ן: איך האב געטראפן מיין זוהן אין א שטיבל און ער האט געשריגן... דער רבי שיקט ארויס דעם טאטן און ער זאגט מיך איך זאל זיך אוועקזעצן, און ער פרגט מיך: וואס האסטו געטוהן דארט? - איך האב גערעדט צום באשעפער! פרגט ער מיך נישט מער און נישט ווייניגער: דו רעדסט צו אים און ער ענטפערט דיך...? איך בין דעמאלטס געווען א יונגער בחור פון זעכצן זיבעצן יאר, א שארפער פוילישער בחור, האב איך געטראכט צו דערלאנגען פאר דעם רבי'ן צוויי פרעסק און נאכדעם ארויסגיין, אזא שאלה זאל א רבי פרגען? אבער איך האב זייער מורא געהאט פון מיין טאטע, פון די גבאים, און אנדערע חסידים, האב איך נאר צוריק געפרעגט דעם רבי'ן: און ווען דער רבי דאווענט שמונה עשרה רעדט ער דאך אויך צום באשעפער, און דער באשעפער ענטפערט דיר? און גלייך בין איך אנטלאפן. דער טאטע קומט צוריק אריין, זאגט אים

דער רבי: שוין פּאַרפּאלן, "כּל באַיה לא ישובּון", ער איז שוין אַ פּאַרכאַפּטער...!

אַ רבי זאל פּרעגן אזא שאלה?

זעהט מען פּון דעם ווי שטאַרק תּפּלה און אַמוּנה איז ליידער אפּגעפּרעגט ביי מענטשן, אז אפּילו א מנהיג פּון א גרויסע עדה חסידים האט געקענט פּרעגן א שאלה וואס איז פּאַרבינדן מיט כּפירה ואַפּיקורסות, כּכלל וואס איז דען אזא גרויסע וואונדער צו דער באשעפּער ענטפּערט? אז א מענטש איז שטאַרק און ער רעדט אסאך צום אייבערשטן, ווערט אים די מח קלארער און קלארער ביז ער הערט טאקע נאכדעם צוריק אן ענטפּער פּון באשעפּער אויף יעדע זאך, ווייל דער אייבערשטער געבט אים אריין אין געדאַנק וואס צו טון און ווי אזוי צו טון.

דו האסט וואו צו אנטלויפן מיט די צרות

וועגן דעם איז ביים הייליגן רבי'ן געווען דער עיקר אז מען זאל רעדן צום אייבערשטן, און אז א איד רעדט צום באשעפּער האט ער כאטש וואו צו אנטלויפן, יעדע מענטש האט היינט צרות, איינער ווייניגער און איינער מער און איינער נאכמער, אבער אז מען האט אמונה און מען רעדט צום באשעפּער האט מען כאטש צו וועמען זיך צו ווענדן, מען האט א האפענונג ווי אזוי ארויסצוקריכן פּון די ביטערע צרות, אבער אז א מענטש האט נישט קיין אמונה האט ער נישט צו וועמען זיך צו ווענדן און ער איז אינגאַנצן פּאַרלוירן רחמנא לצלן (עיין שיחות הר"ן סימנים לב, נג, קה).

ב.

פארנומען מיט אלעס נאר נישט מיטן באשעפער

פאר די יונים איז געגאנגען אין לעבן אז מען זאל פארגעסן די אמונה, דערפאר האבן זיי אריינגעברענגט אלע מיני אלימפיקס, מען זאל זיין פארנומען מיט חכמת הטבע, זיך צו שטארקן דעם גוף, אדער אלע אנדערע באל שפילערייען, אלעס פאר איין ציל צו ווייזן אז דער עיקר איז נאר דער גוף, רוחניות איז בכלל נישט דא, מען זאל פונעם באשעפער חלילה אינגאנצן פארגעסן, און ווען מען פאלט אריין אין אזעלעכע געדאנקן אז אלעס איז נאר טבע מקרה מזל, איז דאס אזוי ווי מען פאלט אריין אין א געדעכטע בלאטע וואס רופט זיך 'טיט הינן' די יוני'שע בלאטע, וואס מען קען פון דארטן נישט ארויסגיין, ווייל ווי מער מען וויל ארויסגיין אלץ טיפער פאלט מען, ווי דוד המלך שרייט (תהלים סט, א): "טבעתי בין מצולה ואין מעמד" - איך זינק אין א טיפן זומפ און איך האב נישט וואס עס זאל מיך אפשטעלן.

דאנק דעם אייבערשטן וועסטו זיין נאנט צום אייבערשטן

וואס איז טאקע די עצה ארויסצוגיין פון אזא געדעכטע בלאטע? זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב) א מענטש דארף זיך צוגעוואוינען אפצודאנקען דעם באשעפער אויף די חסדים וואס ער טוט מיט אים, ווי נאר ער וועט זיך קאנצענטרירן צו קוקן אויף די גוטע זאכן וואס דער באשעפער געבט אים, וועט ער איינערקענען אז דער באשעפער פירט אלעס און אלעס איז דער אייבערשטער, און וואס מער ער וועט אנערקענען דעם באשעפער אלץ נענטער וועט ער ווערן צום אייבערשטן, און קענען מער דאנקן דעם באשעפער, ביז ער וועט קענען אינגאנצן ארויסקריכן פון זיין טיפן פלאנטער, וועגן דעם לעתיד לבא ווען יעדער וועט שוין קלאר וויסן אז אלעס איז דער

אייבערשטער (ישעיה יא, ט), וועט מען שוין נישט מקריב זיין נאר א קרבן תודה, אלע קרבנות וועלן בטל ווערן, ווייל א קרבן ברענגט מען נאר אז מען האט געזינדיגט, אבער אז א מענטש וועט שפירן נאר דעם באשעפער וועט ער שוין נישט זינדיגן, אבער קרבן תודה וועט מען דעמאלטס אויך ברענגען צו דאנקן און לויבן דעם באשעפער אויף די אלע גוטס און חסדים וואס ער טוט מיט אונז.

טרעף אויך גוטע זאכן וואס דער באשעפער טוט מיט דיר

וועגן דעם אפילו ווען עס גייט איבער אויף א מענטש מוראדיגע צרות טאר מען זיך נישט פארלירן, א איד טאר זיך נישט פארלירן אפילו אין די שווערסטע ביטערסטע מצבים וואס גייט אויף אים דורך, אפילו עס קוקט אים יעצט אויס זייער זייער שווער, ער זעהט נישט קיין וועג ארויס פון זיין ביטערע צרה, דאך זאל ער זיך צוגעוואוינען צו טרעפן גוטע זאכן וואס דער באשעפער האט מיט אים אמאל געטוהן, און טוט נאך יעצט מיט אים, ווייל ווי נישט האט יעדער מענטש שוין געזעהן עפעס ישועות אין לעבן, און אפילו יעצט קען ער אויך טרעפן עפעס א געוויסע ישועה און א גוטע זאך וואס דער באשעפער טוט מיט אים, און אז ער וועט זיך מחזק זיין און דאנקן דעם באשעפער אויף די גוטס וואס ער האט יא, דאס וועט אים עפענען די הארץ ער זאל נישט אויפגעבן אפילו אין די יעצטיגע שווערע מאמענט, און ער וועט קענען בעטן דעם באשעפער אויף די צרה וואס ער האט יעצט אויך, ביז דער אייבערשטער וועט העלפן ער וועט אינגאנצן ארויסגיין פון זיין ביטערן קלעם און פייין (עיין לקוטי

הלכות, כלאי בהמה הלכה ד, אות ד-ה; והלכות פריקה וטעניה, הלכה ד).

באזנף נאר אין שפּיטאל וועסטו זיך מער נישט אפּרענדן

איך זאג שטענדיג פאר די וואס באקלאגן זיך אויף זייערע ביטערע צרות, אז זיי זאלן זיך באשטימען צו גיין איינמאל א חודש אין שפּיטאל באזוכן די קראנקע, אריינגיין וואו עס איז דא אידישע פאציענטן, פּרעגן וואס זיי מאכן, זיי אויסהערן און אנוואונטשן א רפואה שלימה, קודם איז דאס א מורא'דיגע מצוה פון ביקור חולים, אזוי ווי דער תנא רבי עקיבא זאגט (גדרים דף מ' ע"א): ווער עס איז נישט מבקר חולה איז ער פארגיסט בלוט. מען קען ממש ראטעווען א מענטש מיט א קליינעם באזוך, צומאל טרעפט מען מענטשן וואס קיינער קומט זיי נישט באזוכן, זיי האבן אפילו נישט קיין משפחה, און אז איינער קומט אריין צו זיי איז דאס די גרעסטע מצוה, מען קען זיך נישט פארשטעלן וואס דאס טוט אויף, אבער אויסערדעם איז דאס א מורא'דיגע טובה פאר דעם מענטש וואס גייט ארום באזוכן, ווייל אזוי האלט ער זיך אין איין באקלאגן אויף זיינע צרות, אבער איינמאל ער וועט דורכגיין אלע שטאקן אין שפּיטאל, ספעציעל ביי די קינדער אפטיילונג, און זעהן וואס דארט קומט נעבעך פאר, דער רחמנא לצלן דארף אטעמען מיט אקסעדזשין, דער רחמנא לצלן איז באהאפטן צו מאשינען, דער מיט דיאלעסיס רחמנא לצלן, און אזוי ווייטער, וועט ער ארויסגיין פון שפּיטאל, אויפהייבן ביידע הענט צום באשעפער און זאגן: רבונו של עולם! עס פעלט מיר שוין גארנישט, פריער האט זיך מיר געדאכט אז איך האב די גרעסטע צרות, יעצט באשעפער דאנק איך דיר אז איך בין ברוך השם געזונט און שטארק, מער פון דעם פעלט מיר גארנישט.

ג.

די צרה פון באַרגן געלט

איינ מורא'דיגע צרה איז ליידער יא דא היינט זייער שטארק, די צרה רופט זיך "חובות", איינמאל מען פארפלאַנטערט זיך אין דעם איז זייער שווער ארויסצוקריכן דערפון, אבער דאס איז א צרה וואס אומדירעקט נעמט עס א מענטש אליין אויף זיך, צום ערשט איז מען נישט גענוג באקאנט די פראבלעם פון חובות, וואספארא ביטערע נאכווייען עס קומט ארויס פון חובות, דער עיקר איז מען נישט באקאנט וואס יא צו טוהן פֿדי מען זאל בכלל נישט קומען צו קיין חובות [ווי עס וועט ווערן אויסגעשמועסט], נאכדערצו אז אין די היינטיגע וועלט איז פֿאָרבאָרגן געלט געווארן א גרינגע זאך, דאס פארשיכורט זייער א מענטש און ער כאפט זיך צו דערצו מיט גרויס שמחה, אלעס איז פיין און וואויל ביז עס קומט צו באצאלן... ווען עס קומט צו באצאלן דאן איז שוין גאר ביטער, מען רעדט שוין נישט פון מענטשן וואס זענען אויבער-חכמים און טוען ווילדע זאכן, זיי אינוועסטירן העכער זייערע כוחות, נאכדעם פארפלאַנטערן זיי זיך מיט שווערע חובות, ספעציעל ווען מען דארף צוריקצאלן מיט פֿראצענט אין א קורצע צייט, אפגערעדט אז מען באַרגט פון אונטערוועלטניקעס וואס דאן לייגט מען זיך אריין ממש אין א סכנה אויב מען האט נישט דאס געלט, ביז מען מוז פֿליטה מאכן, מען לאזט פֿלוצלינג איבער די ווייב מיט די קינדער, די טאטע מאמע, שווער און שוויגער, קיינער ווייסט נישט וואו ער איז אין די וועלט, אלץ מורא פאר זיין לעבן וכו'. דערפאר האט דער הייליגער רבי זייער מקפיד געווען אז מען זאל נישט באַרגן קיין געלט (שיחות הר"ן סימן קכב), אבער אפילו א מענטש מוז אמאל נעמען אן הלואה דארף ער עס אויך טוהן מיט שכל און ישוב הדעת, נישט העכער פון די כוחות.

דו האסט נישט קיין פעני ביי די נשמה? בארגן געלט איז בכלל נישט קיין עצה

איי וועט א יונגערמאן פֿרעגן: אז מען טאר נישט באַרגן וואס זאל איך טוהן אז איך האב נישט קיין געלט? איך בין שוין שולדיג מער ווי איין גראַסערי... דער בוטשער וויל מיר שוין אויך מער נישט פֿארקויפֿן... די שכר לימוד האלט אין איין וואקסן... אפּגערעדט אז די רענט דארף איך באַצאלן, אָבער איך האב נישט, וואס זאל איך טוהן?! דער תּירוץ איז זייער פשוט און איינפֿאך, מען זאל גיין נאך צדקה! אין שלחן ערוך ווערט קלאר גע'פסק'נט (יורה דעה הלכות צדקה, סימן רנג), אז א מענטש האט נישט קיין געלט פאר זיין לעבן געברויכן מעג ער גיין נאך צדקה. די פֿראַבלעם איז אָבער אז א מענטש שעמט זיך, עס פֿאסט אים נישט צו גיין בעטן א נדבה פון יענעם, דערפֿאר זאגט די וועלט, "מען שטארבט נישט פאר הונגער מען שטארבט פאר גאות..." אָבער וויבאלד די פֿראַגע פון 'פֿסך מנלן' דרוקט דאך אים ביים הארץ, ער קען נישט דעקן דעם טאג וואף און חודש, דעריבער זעהט ער נישט קיין בעסערע אויסוועג נאר ער זאל גיין באַרגן געלט, ער שפּאַצירט אריין אינעם וועלטל פון הלואות, קודם באַרגט ער פון איינעם א סומע געלט פאר א האלבן יאר, די האַלבע יאר לויפט זייער שנעל דורך, יענער קומט און בעט אז ער דארף שוין האבן די געלט, פֿארשטייט זיך אז ער האט נישט פון וואו צו באַצאלן... יעצט קען ער שוין נישט גיין אין יענע מקוה וואו ער איז א בעל חוב, יענער וועט אים מאַנען זיין געלט, נאכדעם באַרגט ער פון א צווייטן, יעצט קען ער שוין אין יענעם שול אויך נישט גיין יענער זאל אים נישט באַפֿאלן, אזוי הייבט ער אן דרייען מיט חובות רעכטס און לינקס, ער איז שולדיג פאר אן א שיעור מענטשן געלט, ביז ער ווערט ממש א קנעכט פאר יעדן רחמנא לצלן, אויסערדעם איז ער נאך א רשע אויך,

אַז מען באַצאַלט נישט אַ חוב איז מען אַ פּשוט'ע רשע, אזוי ווי דער פּסוק זאָגט (תהלים לז, כא): לָזָה רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלָם.

וואס אַרט דיר אז איך לעב נאך?

די אַמת'ע תּוֹרָה דײַגע וועג איז, אז אויב אַ מענטש האט נישט וואס ער מוז האבן פאַרן לעבן זאל ער גיין בעטן אַ נדבה, און אז דו שעמסט זיך צו גיין פאר דיר אליין זאג אז דו גייסט פאר אַ אַרימע משפּחה, עס איז געווען איינער פון אונזערע לייט ער איז געגאנגען נאך צדקה און געזאגט אז ער גייט פאר אן אַלמנה מיט פינעף יתומים, פאַרשטייט זיך אז מענטשן האבן רחמנות געהאט און אים געגעבן צדקה, איינמאל כאפט אים איינער אן און זאגט אים: איך געב דיר אַ גרויסע סכום געלט אבער דו מוזט מיר זאגן ווער די אַלמנה מיט די פינעף יתומים זענען. זאגט ער אים: געב אַ קוק, איך דאַרף מפרנס זיין מיין ווייב מיט פינעף קינדער און איך האב נישט פון וואו, וואס אַרט דיר אז איך לעב נאך? דו ווילסט טאקע איך זאל שטארבן?!

אַן ערליכער מענטש וואס גייט נאך צדקה טוט איבערהויפט נישט קיין עוולה

אַ מענטש וואס רעדט צום אייבערשטן האט אן אנדערן ישוב הדעת, ער לויפט נישט אזוי שנעל באַרגן קיין געלט, ער ווייסט אז אויב האט מען געפירט פון הימל אז איך בין אן אַרימאן און איך מוז גיין נאך געלט ווער איך אויף נישט פאַרלוירן, פאַרקערט מיט דעם בין איך מוזפּה נאך אַ איד צו געבן פאר אן אַמת'ע צדקה, פאר אן עני הגון וואס זיצט און לערנט און דאווענט אבער ער האט נישט קיין געלט, [דערפאר איז וויכטיג צו וויסן אז ווען מען זעהט צוויי היימישע אינגעלייט גייען נאך געלט ביי אַ חתונה איז די גרעסטע מצוה זיי צו געבן צדקה, זיי האבן ביידע נישט אויף שבת צו מאכן, נאר אליינס

שעמט מען זיך צו גיין, טרעפט מען זיך נאך א אינגערמאן אינעם זעלבן מצב, אינאיינעם איז מען זיך מחזק און מען גייט פאר אן ארימע משפחה... דעריבער טאר מען נישט קוקן אויף זיי מיט א שלעכט אויג - הייבן זיי גייען פאר זיך...! וואס איז? פאר וועם דען זאל מען געבן? פאר איינעם וואס קען אפילו נישט ארויסזאגן די ווארט צדקה נאר סדאקא... און דערנאך גייט ער מיט די געלט קויפן דראגס אדער טוהן עבירות - אים זאל מען ענדערש געבן?! עס איז דא גבירים וואס שפירן פאר וויכטיג צו סעקירן דעם אינגערמאן וואס גייט נאך געלט, ער זאל ווייזן אן המלצה, זאג: פאר דעם פארשטונגענעם דאלער וואס דו ווילסט אים געבן דארפסטו א המלצה? זיין בארד און פיאות איז דיר נישט גענוג ווערד?! דערפאר אז מען געבט פאר די אינגעלייט אפאר דאלער און מען העלפט זיי ארויס, האסטו מחיה געווען א היימישע משפחה, וואס דאס איז די גרעסטע מצוה].

חנכה לערנט מען זיך אויס די עצה פאר זיין שווערן מצב

קען זיין אז וועגן דעם איז דא א מנהג צו גיין חנכה נאך צדקה (עייז מגן אברהם אורח חיים ריש סימן תר"ע), צו ווייזן פאר א מענטש ווי אזוי ארויסצוגיין פון זיינע צרות, ווייל וויסן דארף מען אז מחזק זיין א מענטש, אים אריינגעבן שכל ווי אזוי ארויסגיין פון זיין צרה איז די גרעסטע צדקה (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קו), ווייל אז א מענטש רחמנא לצלן האט נישט קיין שכל האט ער נישט גארנישט (עייז נדרים מא ע"א), אבער אז מען איז מחזק א איד, "פארליר זיך נישט דער אייבערשטער וועט זיך העלפן", און מען לערנט אים אויס צו רעדן צום אייבערשטן, דורכדעם ווערט ער געוואויר די כוחות וואס ער האט, ער ווערט געוואויר אז אפילו ער איז יעצט אין א שווערן געלט מצב איז אויך דא א וועג ארויס, "מען קען גיין נאך געלט", מען דארף זיך נישט

אזוי דערשרעקן דערפון, צו גיין נאך געלט איז אסאך מער אויסגעהאלטן ווי זיך אנבארגן פון וועם מען קען נאר און נאכדעם יעדן אנזעצן רחמנא לצלן.

בארגן געלט איז א מחלה מיט ביטערע קאנסעקווענצן

עס איז דא מענטשן וואס האבן א קרענק אז זיי מוזן שטענדיג בארגן געלט, פון איינעם פונעף טויזענט דאלער, פון א צווייטן דריי טויזענט דאלער, און פון א דריטן נאך אפאר טויזענט... איי מאך א חשבון: דו וועסט דאך דאס דארפן באצאלן? דער באשעפער וועט שוין העלפן - איך וועל זיך שוין ארויסדרייען... און וואס וועסטו טוהן אז דו וועסט טרעפן א מענטש וואס דו וועסט זיך פון אים נישט קענען ארויסדרייען און ער וועט זיך שטעלן אויפן פלאץ? ! דער תנא בן בג בג זאגט (בבא קמא כ"ז ע"ב): אויב איינער האט דיר עפעס צוגענומען זאלסטו נישט אריינגיין צו אים אין שטוב דאס ארויסנעמען, ווייל אז ער וועט אנהויבן שרייען און פארפירן וועלן מענטשן נאך טראכטן אז דו ביסט דער גנב, נאר קודם זאלסטו אים אויסהאקן די ציינער נאכדעם קענסטו עס רואיג ארויסנעמען, יעצט קען ער שוין גארנישט זאגן...! דאס איז גארנישט קיין געלעכטער און קיין ווערטלעך, ליידער ליידער ווען איינער בארגט פון איינעם געלט האט ער נאך טענות ווען יענער בעט צוריק זיין געלט - וואס באדערסטו מיר? און אויב איז נישט גענוג, שרייט ער נאך אויף אים "גנב"! געוואלד און געשריגן איך האב דיר געבארגט געלט אין איך בין דער גנב? אבער אזא פנים האט עס ווען מען בארגט געלט; דעריבער חנכה ווען מען קען ארויסגיין פונעם גרעסטן פונסטערניש, לערנט מען אויס פאר די אלע וואס זענען אין א שווערן געלט מצב, וואס דאס צוברעכט זייער דעם מענטש, און עס קוקט זיי אויס אז זיי האבן שוין נישט קיין אויסוועג צו זייער פראבלעם (נאר פארגן), ווייזט

מען זיי אז זיי האבן אויף א וועג ארויס, זיי זאלן זיך נאר נישט שעמען און גיין נאך צדקה; אפגערעדט אז פון אלע אנדערע שוועריקייטן קען מען זיך ארויסזעהן.

ד.

די צרות האבן אויף אן עק

פון די פרשיות וואס מען לערנט יעצט קען מען אויף ארויסנעמען די זעלבע התחזקות, אזוי ווי דער מדרש זאגט (בראשית רבה פרשה פט, א): "קץ שם לחשך" - יעדע צרה געבט דער באשעפער א צייט ווילאנג עס זאל אנהאלטן נאכדעם גייט מען ארויס פון דעם (איוב כח, ג); פון הימל איז פונקטליך אויסגערעכנט וויפיל א מענטש דארף ליידן, אבער עווענטועל קען יעדע מענטש ארויסגיין פון זיין צרה, יוסף הצדיק איז דורכגעגאנגען אזויפיל צרות אין זיין אינגל לעבן אבער עס איז אויף געקומען א סוף צו דעם, ווי אזוי האט ער דאס געקענט דורכמאכן נאר דורכדעם וואס ער האט זיך דערהאלטן.

אז די טאטע הייסט קוקט מען נישט אויף גארנישט

שטעלט אייך פאר א יונגער בחור פון זיבעצן יאר לערנט תורה מיט זיין טאטן, איין טאג זאגט ער אים ער זאל גיין באזוכן די ברודער, ער גייט גלייך כאטשיג ער ווייסט גאנץ גוט וויפיל זיי האבן אים ליב... אבער אז די טאטע הייסט קוקט ער נישט אויף גארנישט, ווי נאר ער קומט זיי אקעגן האבן זיי אויף אים אנגערייצט הונט (בראשית רבה פרשה פד, אות יד), נאכדעם האט מען אים אויסגעטוהן דעם שיינעם העמד די כתונת פסים און אים געוואלט הרגענען, ביז ראובן האט זיך געבעטן

מען זאל אים נישט אליין הרגענען נאר אריינארפן אין גרוב, ער האט מיט דעם אינזין געהאט אים צו ראטעווען, אבער אינעם גרוב האבן זיי אויך אריינגעקוילערט גרויסע שטיינער, א נס איז געשעהן אז ער איז נישט גע'הרג'עט געווארן (עיין שם אות טז), אויסערדעם איז אין גרוב געווען פול מיט שלענג און עקדיסן, אז פון גרויס שרעק האט ער פארלוירן זיין קאליר, ווען מען האט אים ארויסגענעמען איז ער געווען אינגאנצן בלוי אז מען האט בכלל נישט דערקענט זיין געשטאלט, מען האט געמוזט פארקויפן דעם שיינעם יונגען בחור פאר א שפאט ביליגן פרייז (תנחומא וישב ב), ביז נאכדעם האט יהודה גע'עצה'ט אז מען זאל אים פארקויפן, האט מען אים אויך פארקויפט אסאך מאל (עיין תנחומא ד; רש"י בראשית לו, א). ער קומט אן אין מצרים שטעלט מען אים ארויף צום פארקויפן צווישן אלע נידערטרעכטיגע שווארצע מצריים, פוטיפר נעמט אים פאר א קנעכט, עס דויערט נישט לאנג און מען טרעפט אויס אויף אים א מיאוס'ן בלבול, און מען זעצט אים גלייך איין אין תפיסה, א אנדערע מענטש וואלט רחמנא לצלן אראפ פון זינען פון מיטמאכן אזויפיל צרות, אבער יוסף הצדיק האט זיך מורא'דיג דערהאלטן.

צוויי וואונדערליכע עצות זיך צו קענען דערהאלטן

וואס טאקע האט דערהאלטן יוסף הצדיק אין אזאלעכע שווערע אומשטענדן? זאגט דער מדרש: יוסף הצדיק איז שטענדיג געווען פרייליך (עיין בראשית רבה פרשה פו, ד). אזוי ווייט אז ער האט אפילו נישט געקענט דערליידן ווען א גוי אין תפיסה איז געווען טרויעריג (בראשית מ, ט), נאך א זאך זאגט דער מדרש, אז ער האט שטענדיג גערעדט צום באשעפער (בראשית רבה פו, ה), ווייל אז א מענטש בעט דעם באשעפער און ער דאנקט דעם באשעפער דאס ראטעוועט אים פון אלע פראבלעמען.

ביים סוף וועט זיין שיינע ישועות

דעם התחזקות דארפן מיר ארויסנעמען פון חנפה וואס עס געפאלט אייביג אין פרשת מקץ, צו וויסן און גלייבן אז אפילו אויב די גוים און די רשעים פרויבירן אונז אונטערצודריקן מיט די ערגסטע גזירות, דאך וועט צו דעם אויף קומען א סוף, דער אייבערשטער וועט אונז נישט פארלאזן אויף אייביג, מען דארף זיך נאר קענען דערהאלטן און אויסווארטן די ישועה, דעמאלטס איז מען זוכה ביים סוף צו זייער א שיינע ישועה.

ה.

דערצייל מיר אויס דעם אמת...

נאך אן אינטערעסאנטע זאך זעהט מען אין די פרשה וואס ברענגט ארויס א גרויסע וואונדער: פארוואס האט יוסף נישט גלייך אויסגעזאגט פאר די ברודער אז ער איז יוסף? ! פארוואס האט ער מיט זיי אזויפיל ארומגעדרייט און אויסגעמארעט ווילאנג ער האט זיך מגלה געווען צו זיי? נאר יוסף האט פון זיי געוואלט איין זאך, זיי זאלן מודה זיין און זאגן (בראשית מב, כא): "אבל אשמים אנחנו" - מיר זענען שולדיג אויף אלע צרות; ווייל מיר האבן זיך נישט צוגעהערט ווען יוסף האט זיך צו אונז געבעהטן מיר זאלן אים אהיים טראגן צום טאטן. פון דעם לערנען מיר אז דער עיקר וואס דער באשעפער וויל פון א איד איז, אז ער זאל זיך מודה זיין און אלעס אויספארציילן פאר אים, דערפאר איז די חשוב'סטע זאך ווען א איד קומט און דערציילט אויס פארן אייבערשטן אלעס וואס ער האט געטוהן און אלע זיינע דורכפעלער וואס ער האט, און טענה'ט זיך אויס מיטן באשעפער ער זאל רחמנות האבן אויף אים, ספעציעל א בחור קען זיך אויסטענה'ן

מיטן אייבערשטן: רבוננו של עולם! אמת איך האב טאקע געזינדיגט, אבער איך וויל דען זינדיגן? וואס זאל איך טוהן אז איך בין א בחור און איך האב נישט מיין זיווג! און אויב איז נישט גענוג געבסטו מיר נאך אויך א קללה פארן נישט חתונה האבן (קרושין כט ע"ב)? רבוננו של עולם! איך בין גרייט שוין יעצט חתונה צו האבן, פארנואס קומט מיר א קללה? ! [א אינגערמאן אז דער אייבערשטער האט געהאלפן ער האט חתונה געהאט און ער האט א ווייב, האט ער שוין נישט קיין תירוץ אז ער זינדיגט, ווייל אז ער האט ברוך השם אן עקרת הבית, ער האט פת בסלו, דארף ער זיין הייליג און אפגעהיטן פון אלעם שלעכטס, אמת אסאך אינגעלייט באקלאגן זיך אז זיי האבן א שווערע פרוי און מען קען זיי נישט אזוי באשולדיגן, דאס איז אבער נישט קיין תירוץ, ווייל א מענטש דארף זעהן מיט אלע וועגן אין דער וועלט זיך אויסצוקומען מיט זיין ווייב, מען קען די שווערסטע פרוי איבערדרייען אז מען ווייסט ווי אזוי, און אז מען ווייסט נישט פֿרעגט מען זיך נאך ביי דעם און ביי יענעם ביז מען ווערט געוואויר וואס צו טוהן, די גרעסטע חכמה איז ווי אזוי מען קען צאמהאלטן א שטוב און ווי אזוי מען קען אלעס איבערדרייען צום גוטן].

1.

פארלאז דײַך נאר אויפן אייבערשטן

נאך א מורא'דיגע זאך זעהט מען אין די סדרה אז יוסף הצדיק האט געבעטן דעם שר המשקים ער זאל אים דערמאנען פאר פֿרעה, אבער דער שר המשקים האט נאך אין דעם זעלבן טאג פארגעסן פון אים, און יוסף האט געדארפט זיצן אין תפיסה נאך צוויי יאר, זאגט דער מדרש (בראשית רבה פרשה פט, אות ג): אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו - זה

יוסף וגו'. ווייל יוסף האט געבעטן פונעם שר המשקים ער זאל אים דערמאנען פאר פרעה, האט ער געדארפט זיצן נאך צוויי יאר, כדי יוסף הצדיק זאל אנקומען צום שלימות און וויסן אז מען טאר זיך נישט פארלאזן אויף קיין מענטשן (עיין רש"י בראשית מ, כג). א מענטש דארף וויסן אז מען קען זיך אויף קיינעם נישט פארלאזן, קיינער קען דיר נישט העלפן אין צייט פון נויט נאר דער בורא כל עולמים אליין, דערפאר דארף מען זיך נאר ווענדן צום אייבערשטן, דעמאלטס וועט מען האבן א זיכערע ישועה, און מען וועט נישט ווערן אנטוישט.

שבת זעסטו אז אלעס איז דער אייבערשטער

דערפאר אין די הייליגע חנכה טעג דארף מען זיך צוגעוואוינען נאר צו בעטן דעם באשעפער און נאר דאנקן דעם באשעפער, ווער רעדט נאך "שבת חנכה" וואס האט אין זיך א עקסטערע לעכטיגקייט, ערשטענס ווייל שבת קען א מענטש פאררעכטן אלע עבירות, פון אלע דורות אן איז שבת דער גרעסטער תיקון פארן מענטש, שוין ביי אדם הראשון ווען ער האט געגעסן פונעם עץ הדעת טוב ורע, וואס דעמאלטס האט זיך אנגעהויבן אלע צרות אויף דער וועלט, מען האט אנגעהויבן אויסמישן גוטס מיט שלעכטס (לקוטי הלכות, ברכת השחר הלכה ג, אות מא) מענטשן האבן אנגעהויבן פארטוישן פונעם בן מלך מיטן בן שפחה (ספורי מעשיות מעשה יא), אנשטאט א איד זאל זיך מחזיה זיין מיט זיינע גוטע נקודות, ספעציעל מיט דעם אז ער גלייבט ברוך השם אין באשעפער, "ווי אזוי איך קוק נאר אויס, דאך ברוך השם שלא עשני גוי" - א גוי בין איך נישט, ווער רעדט נאך אז באמת האט יעדע איד אין זיך אסאך נקודות טובות, א מזוזה, תפלין וכו', אנשטאט דעם קומט דער סמ"ך-מ"ם ער צוברעכט און צוקלאפט דעם מענטש, אז ער איז גארנישט ווערד, פארשטייט זיך אז נאכדעם פאלט ער דורך

מיט גראַבע עבירות וכו', און אז אַ מענטש פאלט אריין מיט עבירות נעמט דאס אים אַוועק זיין מנוחה און רואיגקייט, ער פילט זיך פארלוירן און אומצופרידן, ביז ער לעבט אין גיהנום, דאך אָבער האט אונז דער אייבערשטער געגעבן דעם הייליגן שבת טאג, וואס אויב מען איז זוכה צו היטן שבת ווערט אלעס פארראכטן, מען גייט ארויס פון גיהנם און צוריק אריין אין גן עדן, און אפילו איינער וואס האט שוין רחמנא לצלן געזינדיגט מיט עבודה זרה ווי דור אנוש איז מען אים אויך מוחל (שבת קיח ע"ב), וועגן דעם ווען אדם הראשון איז געווארן פארטריבן פון גן עדן האט אים אויך נאר דער הייליגער שבת געראטעוועט פון אלעם שלעכטס (זהר תרומה דף קלח ע"א), ווייל שבת איז איין שטיק אלקות, דעמאלטס שפירט מען אפן די לעכטיגקייט פון באשעפער (זהר יתרו דף פח ע"ב), און אז מען ווייסט אז דער באשעפער איז דא פאלט אַוועק אלע שלעכטס, אלע קליפות ומשחיתים ווערן בטל, און קיינער קען נישט צוברעכן דעם מענטש.

פּאַרוואס פּונקט שבת בין איך צובראכן ? !

דערפאר האט דער הייליגער רבי אַנגעווארנט אז שבת דארף מען זיין נאר פרייליך (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן יז), זעען זעהט מען אז דוקא שבת פארלייגט זיך דער סמ"ך-מ"ם עס זאל נישט זיין פרייליך אין אַ אידישע שטוב, עס זאל זיין אַ אַנגעצויגענקייט און אַ קאלטקייט אין שטוב, זי בלאזט ער בלאזט און מען רעדט נישט צוזאמען וכו', הייבן הייבט זיך דאס אן ערב שבת ווען דער סמ"ך-מ"ם דרייט אן אויף אלע וועגן עס זאל זיין קריגערייען צווישן מאן און ווייב אָדער מיט די קינדער, ביז די גאַנצע שטוב ווערט איבערגעקערט, נאכדעם אַגאַנץ שבת גייט מען מיט די נאז אראפ וכו', פאַרוואס טאַקע האט ער אזוי מורא פון שבת? ווייל שבת איז דער גרעסטער תיקון פארן מענטש,

דער סמ"ך-מ"ם ווייסט זייער גוט דערפון, דעריבער פֿרובירט ער מיט אלע כוחות דאס צו צושטערן, דערפאר דארף א מענטש זיין א חכם און טוהן אלעס אין דער וועלט, דער עיקר אסאך בעטן דעם אייבערשטן, אז דער שבת זאל אריינקומען מיט שמחה און רואיגקייט, אן קריגערייען חס ושלום.

פון דעם שבת זיי פרייליך און קריג זיך נישט מער

דאס איז געזאגט געווארן יעדע שבת פון אגאנץ יאר, ווער רעדט נאך שבת חנכה וואס דאן איז פארהאן א עקסטערע לעכטיגקייט, חנכה שיינט דער אור הגנוז וואס האט געלאכטן פאר אדם הראשון פארן חטא (בני יששכר, מאמרי פסליו טבת, מאמר ב' תורה אור, אות ח), דארף מען זיכער אויפנעמען דעם שבת מיט א מורא'דיגע שמחה, און זייער אכטונג געבן עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת אין שטוב.

קענסט אגאנצע וואך אויף זיין פרייליך און לעבן מיטן שבת

יעצט אז דו האסט אזוי שיינ און פרייליך אויפגענומען דעם שבת, זאלסטו זעהן אריינצוציען דעם לעכטיגקייט אויף אויף אגאנצע וואך, א מענטש דארף זעהן אז אגאנצע וואך זאל ער אויף זיין פרייליך און אויפגעלייגט, לעבן און אטעמען מיטן שבת, ווארטן מיט שמחה ווען קומט שוין דער הייליגער שבת, און פונקט ווי מען ציילט די טעג פון ספירת העומר און מען ווארט אויף קבלת התורה, אזוי זאל מען יעדן טאג ציילן די טעג ווען קומט שוין שבת קודש, וועגן דעם זאגט מען טאקע יעדן טאג ביים דאווענען (בשיר של יום): היום יום ראשון בשבת; היום יום שני בשבת; יעדן טאג דערמאנט מען דעם הייליגן שבת, כדי

מען זאל זיך יעדן טאג צוגרייטן צום שבת, אזוי ארום איז מען ממשיך די קדושה די פרייליכקייט און גן עדן וואס מען שפירט אין שבת אויף אויף אגאנצע וואך (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ב).

קוק אויף די גוטע זאכן וואס דו האסט וועסטו זוכה זיין צו די גאולה

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן שוין זוכה זיין צו זעהן די סוף פון אלע צרות עס זאל זיין "קץ שם לחושך", מיר זאלן זוכה זיין אז עס זאל שוין אויפלייכטן די לעכטיגקייט פון משיח, וואס איז ספעציעל מסוגל אין די חנכה טעג, אזוי ווי די ספרים ברענגען אז משי"ח איז די ראשי תיבות: מ'זוזה י'מין ח'נכה ש'מאל; ווען מען האט די מזוזה אויף די רעכטע זייט און די חנכה מנורה אויף די לינקע זייט דעמאלטס וועט זיין די גאולה. דאס הייסט אז א מענטש וועט וויסן אז אפילו ווען ער איז נעבעך אויף די לינקע זייט און עס קוקט אים אויס זייער ביטער איז דארט אויך דא דער אור הגנוז, דער אייבערשטער איז דארט אויך באהאלטן, אפגערעדט אז ער קוקט אויף די רעכטע זייט האט ער דאך א מזוזה שטענדיג אויף די טיר, און אז ער וועט זיך שטענדיג דערהאלטן און זיך מחיה זיין מיט וואס ער קען נאר, דאן וועט אים אויפשיינען די לעכטיגקייט פון די גאולה, זאל דער בורא כל עולמים העלפן מיר זאלן זוכה זיין צו דעם.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~